

Jean-Baptiste a Marie Maillard
Ilustrace Clémence Meynet

Boží kluk *Carlo Acutis*

Paulínky

Obsah

1. kapitola – Bude se jmenovat Carlo.....	3
2. kapitola – Polská chůva Beata	7
3. kapitola – Na prázdninách u moře.....	10
4. kapitola – První svaté přijímání.....	14
5. kapitola – Láska ke zvířatům a k přírodě.....	18
6. kapitola – Moji přátelé chudí	22
7. kapitola – Ať žije sport!.....	26
8. kapitola – „Jdu na mši. Půjdeš se mnou?“	30
9. kapitola – Dobré jídlo	34
10. kapitola – Škola a přátelé	37
11. kapitola – Carlo je vstřícný vůči druhým.....	41
12. kapitola – Kamarád Rajesh.....	44
13. kapitola – „Maria, žena mého života“.....	48
14. kapitola – Carlo vyučuje katechismus.....	52
15. kapitola – Každý je Bohem milován	56
16. kapitola – Eucharistické zázraky	60
17. kapitola – Léto 2006	64
18. kapitola – Ošklivá chřipka.....	67
19. kapitola – „Odkud se berou všichni ti lidé?“	71
20. kapitola – Svatý!.....	75

5. kapitola

Láska ke zvířatům a k přírodě

„Pravým učedníkem Ježíše Krista je ten,
kdo se ho snaží ve všem napodobovat a plnit Boží vůli.“

Carlo miluje zvířata, podobně jako jeho oblíbenec svatý František z Assisi. Jednoho dne uvidí za výlohou zverimexu černé štěně s bílou náprsenkou. Carlo nalepí nos na sklo a pozorně si pejska prohlíží. Štěňátko začne vrtět ocáskem a samým vzrušením se rozštěká.

„Mami, koukni, jak je roztomilý! Hrozně bych si přál štěňátko. Hezky bych se o ně staral a hrál si s ním. Chodil bych s ním na procházky, naučil bych ho spoustu věcí...“

Antonia pohlédne na synka. Štěňátko se jí taky moc líbí. Navíc Carlo je jedináček, pejsek by mu dělal společnost.

„Pojďme se tedy podívat dovnitř.“

Prodavačka jim vysvětlí, že štěňátko není čistokrevné, je to prý kříženec voříška a lišky, fenka.

Carlo si s ní hned začne hrát. Nakonec jdou z obchodu se štěňátkem v boxu, s vodítkem, pamlsky, mističkou..., zkrátka se vším, co je třeba k péči o pejska. Večer mají doma velkou poradu:

„Jak jí budeme říkat?“ ptá se tatínek.

„Plyšáček?“

„Nugetka?“

Nakonec to „rozštípne“ Carlo: „Už to mám – bude se jmenovat Chiara, jako svatá Chiara z Assisi.“

Všichni jsou pro, a tak se Chiara stává novým členem rodiny.

Carlo s ní moc rád dovádí. Hází jí míčky, drbe jí za oušky, hraje si s ní na schovávanou... Skrčí se pod postel a volá: „Chiara, hledej, hledej...“

Chiara ho nakonec vždycky vyčmuchá! A večer, když si Carlo čte, přijde a stulí se k němu. Stali se z nich nerozluční kamarádi.

Jednoho dne si chlapec něčeho všimne: „Mami, přijde mi, že se Chiara nějak zakulatila. Nečeká štěňátko?“

Za pár týdnů, zrovna když přijde ze školy, zastihne Chiaru, jak přivádí na svět malá štěňátka.

„Maminko, Rajeshi, pojd'te se rychle podívat, Chiara bude mít dětičky!“

Carlo se kolem fenky horlivě točí, přináší studenou vodu, suchý ručník. Chiara mu vděčně olizuje ruce a on ji hladí a povzbuzuje ji.

Fenka nakonec porodí čtyři úžasná štěňátka. Carlo si ponechá dvě – Poldíka a Starlet. Poldo je jeho oblíbenec. Navíc má ještě dvě kočky – Bambiho a Cleopatra. Se svým zvěřincem zažívá spoustu legrace, dokonce s nimi natáčí zábavná videa:

„Dneska natočíme útok koček, které chtějí vyhladit psy z planety Země. Cleopatro, ty jsi celá černá, budeš hrát zlého kočičího generála. Hodný psí generál Chiara ti ale naštěstí nedovolí, abys všechno zničila. Starlet, ty budeš fenka žroutka, protože jsi hrozně mlsná. A Poldo bude přihlouplý kapitán. Musím ještě vyrobít nějaké kulisy...“

O pár dní později Carlo sezve kamarády na promítání svého nového filmu. Antonia jim nachystá na přivítanou Coca-Colu, popcorn a další dobroty. Děti se válejí smíchy, když vidí, jak se Cleopatra ježí a pouští hrůzu a jak Chiara, oblečená do nóbl pláštíku, skočí a vyžene zlou kočku ven. Všichni zvířecí herci jsou pak odměněni dobrůtkami a podrbáním za uchem.

O pár měsíců později procházejí Carlo s maminkou kolem obchodu s domácími mazlíčky a všimnou si dalšího roztomilého štěňátka.

Když to pak večer u večeře Carlo řekne tatínkovi, ten jen pozdvihne obočí: „A nezdá se ti, že už těch zvířat máme dost? Tři psy a dvě kočky...“ Nakonec však s povzdechem souhlasí. Nazítří se Carlo s maminkou vrátí do obchodu. „Dobrý den,“ pozdraví Carlo rozverným hlasem, „chtěli bychom tohle roztomilé štěňátko.“

„Je to trpasličí pinč. Je drobný, už víc nevyroste. Miluje teplo a bojí se zimy. Doporučuji mu koupit tenhle pěkný kašmírový obleček, máme ho zrovna ve slevě. V zimě bude pejsánkovi pěkně teploučko...“

Carlo si přinese domů pejska Scrapse. Zpočátku ho ale jeho chlupatá tlupa nehodlá vzít na milost: Chiara na něj vrčí, Poldo si ho nepřátelsky měří pohledem.

Nakonec si na něj zvyknou. Pejsek Scrops roste, roste a roste... Naroste do té míry, že se do oblečku vůbec nevejde... Prý trpasličí rasa! Ale co na tom! Carlo ho má moc rád, ve svých filmech mu dává významné role.

Carlo ale nestrpí, aby zvířatům někdo ubližoval. Jednou zase jedou Acutisovi za svými přáteli do Assisi, kde mají také pejska. Jejich děti vezmou koště a snaží se ho vypudit z domu na dvůr. Carlo se ho zastane: „Přestaňte toho chudáka psa trápit...“ Na mírné napomenutí ale nikdo nereaguje. Carlo se rozčílí a koště jim zabaví. „Nemůžete se bavit tím, že tomu zvířeti působíte bolest!“ Děti jsou jeho nenadálou rázností tak zaskočené, že ihned přestanou.

V létě Carlo odchází na „misie“, jak tomu říká. Během procházek s pejsky sbírá v přírodě všemožné odpadky. Nachází rozbité sklo, keramické střepy, zrezivělé prázdné nábojnice, nedopalky cigaret a plastové obaly po piknicích. Za pomoci speciálního bodáku sbírá odpadky a hází je do velkého pytle. Těší ho, že může něco udělat pro přírodu, pro to nádherné Boží stvoření.

15. kapitola

Každý je Bohem milován

„Kdyby lidé věděli, co je to Věčnost, ze všech sil by se snažili o změnu života.“

Dnes Carlo pozval pár kamarádů k sobě domů, budou spolu hrát hry na počítači. Rád hraje videohry na Nintendo, je k tomu zapotřebí postřeh a důvtip. Carlo je dynamický kluk a tyhle hry ho ohromně baví. K Vánocům dostal novou hru, GameCube. Je skvělá a on by ji rád dopřál i svým kamarádům. V souvislosti s tímhle dárkem se s rodiči hodně nasmáli, protože před kostelem stály jesličky umístěné do jakési černé kostky.

„Mami,“ povídá Carlo pobaveně, „podívej, letos asi udělali betlém podle té videohry, kterou jste mi dali k Vánocům!“

Nedávno se ale dočetl v novinách, že v Americe už museli hospitalizovat děti se závislostí na počítačových hrách. Tato zpráva na něj velmi zapůsobila, a sám od sebe se rozhodl, že nebude hrát víc než hodinu týdně. Maminka je překvapená, ale rozhodně ho v tom podpořila. Ví, že Carlo své sliby plní. Dnes se ale po hře počítá i se společnou svačinou.

Kamarádi už zvoní u dveří.

„Uvidíš, v GameCube jsem přeborník!“ zvolá první.

„To se teprve ukáže,“ nedá se Carlo. „Mám hodně natrénováno...“

„To je sice možné, ale vyhraju já, to si piš!“ popichuje další.

Nálada je skvělá, kamarádi jsou rádi, že můžou být spolu. Pustí se do hry, když tu najednou...

„Co děláš, jak to hraješ!“ zvolá Alex podrážděně. „Pust' mě k tomu!“

„Ani náhodou, teď je řada na mně!“ zakřičí Valentino, který už začíná být naštvaný.

„Co to meleš?“ reaguje Alex. „A vůbec nejsi nejlepší!“

Carlo nevychází z údivu, přestřelka je stále vyhocenější. Ve vzduchu je cítit napětí.

„Vážně jsi úplně mimo!“ pokračuje Sebastian.

„No tak, kluci!“ přerušil je Carlo. „Hrajeme už hodinu. Nedáme si svačinu? Mamka nám nachystala mandlové koláčky a tiramisu...“

Alex hraje zarytě dál, dělá, že neslyší. Valentino však odejde za Carlem a ostatní se k nim přidají.

„Mám hroznou žízeň!“ prohlásí jeden chlapců.

„Dal by sis pomerančový džus?“

„Ano, díky.“

Carlo se je snaží něčím rozesmát, aby se uvolnilo napětí. Trvá ale nejmíň deset minut, než jsou kluci zase trochu v pohodě. Večer to pak Carlo líčí mamince. Dneska pochopil, že když si lidi nedají pozor, i hloupé videohry je mohou vmžiku znepřátelit...

„Myslím, žeš udělal dobře, když jsi to hraní omezil na hodinu týdně!“ prohlásí jeho maminka.

Antonia pozoruje svého synka, který roste doslova před očima. Učí se sebeovládání a dodržuje životní pravidla, která si sám stanoví... Také si dává pozor, na co se dívá v televizi nebo na počítači. Nestydí se odmítnout, když ho kamarádi zvou na vulgární nebo příliš násilné filmy. Když někdy v televizi sleduje své oblíbené filmy a jsou tam reklamy s nečistými obrazy, Carlo si raději zakryje oči dlaněmi, aby se na to nemusel koukat. Chce si uchovat sílu čisté duše. Dobře pochopil přísloví: „Stáváš se tím, na co hledíš.“

Rád se v duchu dívá na Ježíše. Chce se mu stát podobným, proto se odvrací ode všeho, co je hnusné a plné násilí. Varuje před tím i své kamarády: dává jim za příklad ty, kdo často ve svém srdci hledí na Ježíše a snaží se vyhýbat se zlu:

„Všimněte si, že řeholníci, kteří tráví hodně času s Ježíšem, mají rozzářené oči. Taky bych chtěl mít takový pohled...“

Carlo si tedy hlídá, na co se dívá, dokonce i venku na ulici. Stejně tak nesnáší klení a neváhá lidi napomenout, když to dělají v jeho přítomnosti. Snaží se jim vysvětlit, jak moc si tím škodí a jak závažný je to hřích.

Zato nikdy neodvrací zrak od chudých a nemocných.

Stane se, že při jedné pouti narazí na skupinku vozíčkářů. Dostane nápad:

„Dobrý den, mohl bych někoho z vás tlačit? Udělalo by mi to radost...“

„Ano, díky,“ odpoví jeden kluk na vozíku. „Budu moc rád, když mi pomůžeš.“

Carlo ho tedy vozí po areálu kostela a vypráví mu přitom plno zábavných historek. Ozývají se salvy smíchu.

„Tys to asi nevěděl, ale ten tvůj vozík je opravdická raketa!“

Carlo vozíkem schválně smýká sem a tam a chlapec napodobuje zvuky raketového motoru.

„Vrrr, vrrr, vrrrrr...“

Oba září nelíčenou radostí.

O něco později se mu chlapec svěří:

„Víš, Carlo, rád bych chodil jako ostatní. Je smutné být pořád na vozíku...“

„Ano, musí to být pro tebe těžké... Pro mě jsi ale Božím darem.“

„Já že jsem pro tebe darem? Jak to myslíš?“

„No ovšem! Jen se podívej, jak dobře jsme se díky tobě bavili! A pak, jistě máš zvláštní místo v Ježíšově srdci, a když jsem s tebou, jsem mu taky blíž. Víím to. A potom – taky mě učíš, že je možné žít úplně jednoduše. Učíš mě, že to hlavní je žít s Ježíšem.“

„Tak to by mě tedy ve snu nenapadlo... Díky, Carlo!“

Podobně se Carlo dokázal spřátelit s každým, koho potkal.